

284
АДОЛЬФ ГИТЛЕР

МОЯ БОРОТЪБА

(MEIN KAMPF)

ТОМ II

РОЗДІЛ III

Від видавців.

Як не раз в історії - сьогодні знову стоїть Україна в перехресті боротьби націй, що, побуджені до великого взаємного змагу шукають нових платформ і ключевих для свого панування становити. Повторюється дії переломового історичного і для нас і взагалі значення, для яких аналогії можна шукати в нашому минулому в добі Святослава - Володимира, або в ХУ - ХУІ століттях! Не за малі справи розгортається сьогодні бій - за політичний поділ Європи і світу, за їх вплив на довгі віки...

Так, як це було в ІХ - Х століттях, коли воєнними походами, величавими культурними і цивілізаційними поривами свій змаг за гегемонію, за панівне становище, визначували в Європі й Влізкому Сході - Арабія, Візантія й Рима - германський світ, а в Далекій Азії - Китай, Монголія, Індія; коли вулкани небувалих енергій мільйонних людських скунів, зла сться гігантських, непереможних сил, заставляли інші народи - або - падати чи перед їхніми релігіями - порядками, стьючи, в гіршому разі, порносом їх росту, в кращому, при ласаному їх великодушному дозволі на вегетативне існування, на історіювання себе до "модуса вівенді", в ролі тягла, раба, васала, - або "копія мірати в половецькому полі" - за своє "бути"...

Тверде або-або стало тоді й перед Україною.

Але - бо, як абсурдне було те становище, не шукає вона "модуса вівенді", не пробує вкластися в систему нових Європ, що їх в прегарних рамках, під ширмом релігій перед нею висунули; - Україна рішав "копію зламати"...

В перший мент інстинкт національного самобуття штовхає до опору, до рішучої постави, що її тільки вільний народ міг вибрати; - символізують це мечі київляни, що прогортають варегів, меч "іти на ви" великого Святослава. Зг дом з опору, з прийняття визову - переходять до змагу, відважується на суперництво з наймогутнішим тодішнього світу в ім'я "Руської Правди"...

В легендарному, як дехто думає, переданні про перемогу усіх "вір" радою Володимира, ми бачимо українську відповідь - критику й ідеї "ний визов усім чужим" вірам", чужим системам. "Руська Правда" - не яканебудь приношення із Заходу, Півдня, чи Сходу ідеї, була основою величчя чужої доби.

В сміливості поставити і протиставити чужим розоблаченим ідеям - власну, - і корінилася сила України, її росту і розвитку нової доби.

І не з чого іншого виростає величчя ноза яка доба. З відваги, в обличчя тих "нових систем" - Игайла, Аллаха, на місце Візантії, опосії Івана Грізного - сказати, як Хмельницький: "Нам хто може розбранити лівності військовий і козацьку правду будувати".

"Хай стіна об стіну вдариться, одна впаде, одна останеться" - на нашу відповідь чужим системам і ставча на власну.

Нопі часи, що знову поставили до змагу розбуджені енергії людських свільнот - нації, як колись тверде або-або, кидають Україні: або ставати в рядах чужих систем "нових", "пролетарських", чи "буржуазно-демократичних" Європ, будучи їх васалом, або, як в минулому, "поискати слави" на власних шляхах, своє слово кинути світові в вічі.

В пригравні сучасних змагань, заверюсі 1914 року - Україна, як Святослав мечем, - воєннею революції 1918 року, засвідчила непримиримість до чужих, впокорюючих систем. Львів - Чортків, Мотозилівка, Крути - Базар - ось символіка української постави, символіка чинів.

Ідейно, змістовно, своєю нову правду, як колись в Руській чи козацькій, дав Україна в ідеї українського націоналізму.

Щоб приспінити відповідь цілої нації, кожного українського серця по-білий зривом ідеї українського націоналізму - треба, як за Володимиром, заініціати український загальний змістом і цілями нових релігій.

нових світоглядів, мовний ладів. А найкраще можна цього досягнути, познайомивши український загаль з основними, програмовими творами носіїв сучасних систем, з великим і моральним змістом їх провідних ідей. Тому даємо в перше на українській мові, переклад найсуттєвішої частини основного твору подвижника германської системи "ново-ї Європи" - Адольфа Гітлера "Майн Кампф" / "Моя боротьба" /.

Другі епонуки нашого діла - це політично - освітнього характеру. Не багато отримав в світовій політичній літературі творів, що в такий яскравий і яскравий спосіб викладають і підміцнюють основні закони росту політичних рухів і людських спільнот, тасмичні їхньої сили та успішної боротьби. З того погляду "Майн Кампф" - твір безцінної всесвітньої вартості для кожного політичного чи суспільного діяча; тут знайде він для себе безліч практичних висновків і вказівок, якої б то не було ділянки праці: політичної, виховної, пропагандистської, організаційної і т.д.

"Майн Кампф", як вишкільний матеріал політичної освіти, матиме тоді однаке для нас вартість, коли не попадемо під сегострію його ідейного змісту, його пориваючих і блискучих по-декуди аргументів. Тому це не кілька завваг, для тих, що думали б бачити в "Майн Кампф" - і лік і порятунком нашої безтеланної долі, що вважали б його зразковим для нас.

Тут підкреслюю - поперше - що ліком / чи досконалим, - можна висловлювати поважні застереження... / він був тільки для німців, бо мобілізував їх дозирок німецької національної ідеї, бо був висловом-оформленням німецьких снів і мрій. Для іншого народу, отже і для нашого, мобілізуючим і активізуючим можуть бути тільки відповідно ошорилі ідеї, мрії, сні - власні, ніколи ж чужі. Чужі ідеї в проваджують нарід в стан адміранції ідеї як такої, в пасивно вжитання рятунку від ідеї, не від самого себе, в ласних сил, власної волі. Вони не активізують, а пере міняють в об'єкт, поле діяння чужої ідеї, чужої сили, її носія.

Українську націю в світлі цього соціологічного закону може мобілізувати і активізувати тільки власна національна ідея, тільки вона може оформити націю в незламну силу.

Друге, на що зверну ув агу, це те, що вкенті, загально характеризуючи ідеї "Майн Кампф" - мусимо ствердити їх аморгалічний, протиприродний зміст і п'ятно. Це тому, бо в далекій перспективі і в глибокій основі провідних ідей, авторові "Майн Кампф" присвічує мрія розв'язати нібито проблему, а на нашу думку нормальний і доцільний стан - боротьби в царстві людини - вічної боротьби не-дій і вартостей. Джерелом і основою "поступу", джерелом різно-гранності - а через те краси життя в його різних вартостях - сті-лях, вражаємо вічну боротьбу націй, їх вічний змаг.

Спроба ж, яку являє собою концепція расизму, шляхом винищення усіх інших вартісних рас-переможним мечем панівного народу, що цілий світ засталив би до послуг вишій культури, здійснити світовий мир / рл. ст. II / нашої всі риси тієї самої "штучності" і протипри-родності, до ідея Маркса. Тільки остання мала б бути реалізована на ґрунті світового зрівняння людства диктаторським пролетаріа-том, на ж - диктаторським расою. Та м урівнювання людини по її соціальному типу, тут, по расово антропологічному.

Там ця ідея виростає з ґрунту внутрішньої слабости Росії і жи-літства - в природній боротьбі потримувати проку іншим націям, тут так само з внутрішнього заломлення життєрадісности народу, що хо-тів би вже мати "мир". Там "мир" використаний класовими аргументами, тут ра совими. В обох випадках зависть, щоб інші не догонили і не перевидали їх народів у історичному змагу - сні-дство, це на штучного наркотичку треба було "якся", "раси" грати, щоб зно до класової загинелі сночуваний нарід ря-тувати на цьому місті, де він у своєму розвитку став простям

механічним рахунком і "далою" інші - "раси", інші "класи в ім'я рівності, мира... Український народ не потребує хватати до рук бритви расизму, український народ нагло зворотив, щоб розуміти життя як спочинок на лаврах та відкидати прихований світовий змаг націй. Український народ воліє бачити себе як вартість між націями, ніж на безлюдній пустині, де навіть найдурніша людина, як людина, може й мати вартість, коли вже ніякого критерія вартостей не буде. В ідентичний цей переклад до рук читачів, сподіємося, що укріпиться в них віра в Україну, єдина українська відповідь.

В. Обухович.